

meneutika ima dva poglavlja: o smislu Svetog Pisma (literalnom, stvarnom, tipičnom) i o nadahnuću S. P. te o posljedicama istog (nepogrješivost, suglasnost, Sveto Pismo i Učiteljstvo Crkve, akomodativni smisao). U II dijelu: *Opća hermeneutika, raspravlja o literalnom tumačenju, o poglavitim tropima u S. P., o povijesnom i o tehničkom tumačenju.*

Odmah iza predgovora zabilježena su glavna velika djela, koja raspravljaju o ovim pitanjima, što može svakome poslužiti za daljnje dublje proučavanje.

Ne bi čovjek rekao, da je na onako malo stranica toliko gradiva sakupljeno; a što još više začuđuje, jest onaj onako precizni, jasni način izražavanja u ovako teškim i zamršenim pitanjima. Tradicija je dolično uzeta u obzir kao i izjave posljednjih papa Lava XIII., Pija X. i Benedikta XV., te riješenja Biblijske komisije.

Cjelovito izdanje, a već i sama ideja, zaslužuje svaku pohvalu i — nasljedovanje.

O. P. Vlašić.

Blat P. A. O. P., Commentarium textus Codicis Iuris Canonici L. I. Normae Generales. Romae 1921. Form. 8. P. 204; L. II. De Personis ed. 2. Romae 1921. Form. 8. P. 804; L. III. De Rebus. P. I. De Sacramentis, Romae 1920. Form. 8. P. 805.

Komentar učenoga O. Blat-a ogroman je svojim objamom i vjerojatno će biti veći nego ijedan drugi nama poznati. O. Blat u njemu tumači i razjašnjuje pojedine kanone na dugo, često dapače više nego je potreba. Osvrće se na autentične izvore Kodeksa, dok mu je starija stručna literatura, izuzevši

Sv. Tomu, gotovo sasvim izostala. Na početku razlaganja svakoga kanona stavlja posebni naslov. To je zgodno, jer se tako čitatelj lakše upozna s predmetom, o komu je u kanonu govor. Komentar O. Blat-a ima i tu prednost, što pred svakom kanonskom institucijom donosi njezinu kratku shemu. Iz toga se vidi, da je pisac duboko u stvar prozreo, a i čitatelju je lakše doći do njezina svestranog poznanja.

Zamjerili bismo O. Blat-u što se kod razjašnjavanja pojedinih kanona malo služi primjerima. To doduše nije potrebno piscu, ali je čitatelju, osobito, ako je početnik; a uzme li se u obzir tvrdoća samoga Kodeksa, rasvjetljivanje s primjerima ne bi škodilo ni upućenijima. Slabo se također osvrće na pitanja, koja su za kanoniste prijepona a Kodeks ih je ili riješio ili ostavio netaknuta ili su pako nastala odredbama samoga Kodeksa. Ovaj nedostatak, čini se, opazio je i sam pisac, pa ga je u drugom izdanju druge knjige nastojao nadoknaditi. Ali ni sami način, s kojim on tumači Kodeks, ne dopušta mu, da se lako upušta u prijepona pitanja. Ni historična strana nije dovoljno razvijena. Nju auktori često zanemaruju, a ipak je ona čimbenik, koji djelu daje znanstveni karakter i pomaže, da se što svestranije shvate ustanove živućega prava.

Komentar O. Blat-a uopće je dobar. To potvrđuje i činjenica, da je u kratko vrijeme bio razgrubljen.

Dr. Fra A. Crnica.

Noval P. I., O. P., Commentarium Codicis Iuris Canonici. L. IV. De Processibus. P. I. De Iudiciis, Augustae Taurinorum. 1920. Form. 8. P. 624.